

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123346624/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

nem den hede, røggraa Luft. Han søgte sig stiltfærdig Vej mellem alle disse Mennesker, hvis Mængde skjulte ham.

Ingen af dem kendte han. Og de kendte næsten alle hinanden, som hørte de til samme Familie. Deres Samtaler var Fortsættelser, begyndte før Uger eller Maanedes siden. De forstod hinanden paa smaa Bemærkninger, gled saa hyggeligt ud og ind i hinandens Tilværelse.

Der kom flere ind; Ansigter, som var friske af Aftenluften og bragte Kølighed med. Og de blev hilste snart af en, snart af mange; altid blev de hilste.

Jørgen skubbede sig frem, ganske langsomt. Vej til Møde og tryk gned han sig op ad af denne Sigen du, gned sig ind i den og gik rundt og følte sig saa smaat hjemme midt i de andres Snakken.

Saa blev der ringet med en Klokke. Og Grupperne opløstes, og ind gik det i den lange, lave Sal med de tre osende Petroleumslamper paa Rad under Loftet. Brede, glathøvlede Træborde stod paa tværs over Gulvet, det ene bag det andet ned mod Tallerstolen; og mellem Bordene Træstole og Bænke.

Jørgen var saa noget nær sidst i Strømmen. Han hørte Stemmerne foran summe ind og fylde Salen og følte Værelserne bag ham tømmes. Han vendte sig og saa ind gennem dem. Aviserne laa over Bordene; en var faldet paa Gulvet. De syntes ham større nu, de smaa Værelser, som de laa dér i Lampelyset uden Mennesker. Inde ved et af Bordene stod en høj, ranglet Fyr og bladede i en Bog. Nu smed han Bogen og sluttede Strømmen.

I Salen var der ingen Plads at øjne og ikke til at høre Ørenlyd for Raab og Skraben med Stole og Klirren af Glas.

— Hansen! Pst! Hansen! kom det nede fra den anden Ende af Salen, og Jørgen saa en staa oppe paa en Stol og vinke.

— Fern sagde jeg! brølede en ilter Tyksak ved Bordet lige foran Jørgen, og Jørgen saa Opvarteren nikke forstaaende ovre ved Væggen og forsvinde.